

B door het jaar 32
M. Assumpta
10 november 2024

Eerste lezing (1Kon., 17, 10-16)
Uit het eerste boek der Koningen

De profeet Elia vertrok naar Sarefat.
Toen hij bij de stadspoort kwam,
was daar een weduwe hout aan het sprokkelen.
Hij riep naar haar:
`Wees zo goed om voor mij in deze kruik een beetje water te halen;
ik zou graag wat drinken.'
Toen zij het ging halen riep hij haar na:
`Wees zo goed om ook een stuk brood mee te brengen.'
Zij antwoordde:
`Zowaar de Heer uw God leeft, ik heb geen brood meer;
alleen nog maar een handvol meel in de pot
en nog een beetje olie in de kruik.
Ik sprokkel nu wat hout en ga dadelijk naar huis
om voor mij en mijn zoon voor het laatst eten klaar te maken;
daarna wacht ons de dood.'
Elia antwoordde:
`Maak je geen zorgen, ga naar huis en doe wat je van plan bent,
maar maak van het meel en de olie eerst een broodje voor mij
en breng mij dat;
voor jezelf en je zoon kun je daarna zorgen.
Want er zal altijd genoeg meel en olie zijn,
zelfs al valt er geen regen op het land.
Zo heeft God, de Heer, het beloofd.'
De weduwe ging naar huis
en deed wat Elia gezegd had.
En elke dag hadden zij genoeg te eten,
zij, haar familie en Elia.
De pot met meel raakte niet leeg
en de kruik met olie raakte niet op,
volgens het woord dat de Heer gesproken had door Elia.

Tweede lezing (Hebr., 9, 24-28)
Uit de brief aan de Hebreeën

Zusters en broeders,
Een hogepriester gaat ieder jaar het allerheiligste van de tempel binnen,
een voorafbeelding van het hemels heiligdom,

met bloed van een dier om ermee een offer op te dragen.
Dat hoeft Christus Jezus niet te doen.
Hij is immers eenmaal verschenen,
op het hoogtepunt van de geschiedenis,
en dan heeft hij met zijn eigen bloed
voor eens en voor altijd onze zonden weggenomen.
Hij is dan de hemel zelf binnengegaan,
om bij God voor ons ten beste te spreken.
Ieder mens zal één keer sterven, en dan door God geoordeeld worden.
Zo is ook Christus één maal gestorven,
om de zonden van de mensen op zich te nemen.
En eens komt hij terug,
om de mensen, die op hem wachten, te redden.

Evangelie (Mc. 12, 38-44)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Marcus

Jezus zegde tot zijn leerlingen:
'Kijk uit je ogen voor de schriftgeleerden
die graag rondlopen in lange gewaden
en op straat met veel respect gegroet willen worden
en vooraan willen zitten in de synagoge
en op de ereplaats bij een diner,
die het bezit van de weduwen opvreten
en lange gebeden doen voor de schijn.
Het oordeel dat hun wacht, zal bijzonder streng zijn.'

En hij ging zitten recht tegenover de offerkist
en hield in de gaten
hoe de mensen zich gedroegen.
Veel rijke mensen wierpen er grote sommen in.
Toen kwam er een arme vrouw, een weduwe,
die wierp er twee koperen muntjes in, een paar centen.
Jezus riep zijn leerlingen bij zich en zei:
'Luister eens goed:
die weduwe, dat arme mens
heeft er het meeste in geworpen
van allen die geld in de offerkist wierpen.
Want alle anderen wierpen er alleen maar in
van wat ze al te veel hebben,
maar zij wierp erin
van wat ze al te weinig heeft,
alles wat ze heeft,
alles waar ze van moet leven.'

Homilie

Z en B,

Wanneer Jezus en de Schriftgeleerden mekaar tegenkwamen, dan hing er elektriciteit in de lucht. Keer op keer kwam daar boel van.

Ze konden van mekaar ook zo weinig verdragen.

De Schriftgeleerden, die hadden het hoog op.

In hun eigen ogen waren zij de voornaamsten, de slimsten, de besten van heel het joodse volk.

Zij wisten wat er in de Bijbel stond, want dat hadden ze bestudeerd, en ze dicteerden de wet aan de rest van het volk: hoe ze zich moesten gedragen, wat ze wel moesten en wat ze niet mochten doen.

Maar eigenlijk waren ze vooral met zichzelf bezig, en wilden boven de anderen uitsteken.

En dat juist kon Jezus niet verdragen. De ene mens was voor hem niet meer dan de andere mens.

Het was niet omdat je slimmer was, of sterker, of rijker dan een andere, dat je meer betekende.

“Je ware grootheid zit van binnen,” placht Jezus te zeggen.

“De belangrijkste vraag is: ben je een goed mens, of niet?”

En met ‘goed’ bedoelde hij niet: heb je nooit verkeerd gedaan?

Neen, hij bedoelde: draag je zorg voor de anderen? Ga je op bezoek bij iemand die ziek is? Leg je je arm om de schouder van iemand die verdriet heeft? Deel je mee met iemand die tekort heeft?

En daar schortte het juist bij de Schriftgeleerden: ze waren zo vol van zichzelf dat ze niet eens zagen dat iemand ziek, of verdrietig, of arm was.

Ze liepen de mensen zo maar voorbij, hun pronte kop in de lucht.

Ik zegde het al: als ze mekaar tegenkwamen, de Schriftgeleerden en Jezus, dan hing er elektriciteit in de lucht.

Ofwel legden de Schriftgeleerden Jezus het vuur aan de schenen, ofwel was het Jezus die hen op hun plaats zette.

En in de evangeliepassage, die we zojuist gelezen hebben, was Jezus aan de beurt. Hij had zich goed opgesteld.

Aan de offerblok in de tempel, daar waar de Schriftgeleerden graag naartoe kwamen, om in het zicht van iedereen te zwaaien met de bankbiljetten, die ze erin stopten: kijk maar, welke modelgelovigen wij wel zijn. Later zullen wij bij God wel de beste plekken krijgen.

En ja, ze keken neer op al de anderen: dat waren allemaal maar sukkelaars, armoezaaiers en slecht volk.

En Jezus wachtte zijn moment af.

En dat kwam wanneer een arme weduwe, bij de offerblok verscheen.

Je moet weten: in Israël stonden weduwen op de allerlaagste trap van de bevolking.

Er bestond geen overlevingspensioen, geen wezengeld, en als in een gezin de kostwinner kwam te sterven was men tot bedelen veroordeeld.

Het volk, en zeker ook de Schriftgeleerden, hadden niet zoveel medelijden met hen, want dat hen iets overkomen was, dat was een straf van God, zo leerden zij het.

Zo een weduwe kwam dus naar de offerblok en stak er een centje in van niemendal.

En je ziet het zo voor je ogen gebeuren: een Schriftgeleerde die het opmerkt en er zijn neus voor ophaalt.

En Jezus die uit zijn krammen schiet.

“Je denkt dat ‘jij’ veel gegeven hebt met je groot biljet.

Maar sukkelaar toch.

Jij zal het niet eens voelen!

Want je bent steenrijk, op de kap nog wel van de anderen.

Die arme vrouw hier, ‘die’ heeft veel gegeven. Want wat ze gaf, dat had ze nodig om van te leven.”

Z en B,

dat Jezus het opnam voor de zwakke mensen, en zo een moeite had met diegenen, die op hen neerkijken, kwam vanuit zijn diep geloof in de God, die hij ‘onze vader’ noemde, degene die ons het leven heeft gegeven.

Want het was zijn diepste overtuiging dat in zijn ogen niet de grootsprekers en de opscheppers de meeste achting verdienen.

De bekommernis en de waardering van God gaat naar de mensen die zichzelf zijn, ook – en misschien vooral – als ze klein en zwak en hulpbehoevend zijn. Zoals die weduwe.

In Gods ogen mag je je zwakke kanten en zwakke momenten hebben.

Als je uiteindelijk maar het goede probeert te doen, en de anderen niet in de steek laat.

En laat dit een hoopvolle boodschap zijn voor ons allemaal.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.